

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 5ης Νοεμβρίου 1997

Υπόθεση T-26/89 (125)

Henri de Compte
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

«Υπάλληλοι - Αίτηση αναθεωρήσεως - Παραδεκτό»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 847

Αντικείμενο: Αίτηση αναθεωρήσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 1991, T-26/89, de Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. II-781).

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της αποφάσεως

Κατά του de Compte, συνταξιοδοτηθέντος πρώην υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κινήθηκε, ενόσω υπηρετούσε ως υπόλογος στο εν λόγω κοινοτικό όργανο, πειθαρχική διαδικασία, κατά την περάτωση της οποίας η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) του επέβαλε, με απόφαση της 18ης Ιανουαρίου

1988, την πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού από τον βαθμό Α 3 στον βαθμό Α 7 (πειθαρχική απόφαση).

Με απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1991, Τ-26/89, de Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-781, στο εξής: απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1991), το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμη την προσφυγή που άσκησε ο de Compte κατά της πειθαρχικής αποφάσεως. Κατά της εν λόγω αποφάσεως του Πρωτοδικείου ασκήθηκε αναίρεση, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Ιουνίου 1994, C-326/91 P, de Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1994, σ. Ι-2091).

Με απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1991, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου αργήθηκε να χορηγήσει απαλλαγή στον de Compte για το οικονομικό έτος 1982 όσον αφορά τις δραστηριότητες που συνδέονται με την είσπραξη, το 1981, δύο επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank στο Λονδίνο (υπόθεση του ταμείου των βουλευτών). Με απόφαση της 14ης Ιουνίου 1995, Τ-61/92, de Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. ΙΙ-449), το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή που άσκησε ο de Compte κατά της αποφάσεως αυτής.

Στις 28 Ιουνίου 1995, ο εισηγητής της επιτροπής ελέγχου του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου, ο Jean-Claude Pasty, συνέταξε σχέδιο εκθέσεως με το οποίο πρότεινε την χορήγηση απαλλαγής ως προς την εκτέλεση του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου για το οικονομικό έτος 1993. Στο εν λόγω σχέδιο εκθέσεως ο Pasty μνημόνευσε την υπόθεση του ταμείου των βουλευτών.

Με έγγραφο της 16ης Αυγούστου 1995, ο γενικός διευθυντής Προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών του Κοινοβουλίου του απέστειλε τις παρατηρήσεις του επί του σχεδίου, ειδικότερα δε επί του τμήματος που αφορά την υπόθεση του ταμείου των βουλευτών.

Με έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 1996, ο Pasty απάντησε στις παρατηρήσεις που διατύπωσε ο γενικός διευθυντής (έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 1996).

Εν τω μεταξύ, η επιτροπή ελέγχου του προϋπολογισμού συνέταξε, κατά τη συνεδριάσή της της 26ης Σεπτεμβρίου 1995, το σχέδιο εκθέσεως περί χορηγήσεως απαλλαγής ως προς την εκτέλεση του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου για το οικονομικό έτος 1993. Το σχετικό όμως με την υπόθεση του ταμείου των βουλευτών τμήμα του σχεδίου, όπως συντάχθηκε από τον Pasty, δεν εγκρίθηκε από την επιτροπή ελέγχου. Κατά συνέπεια, το τμήμα αυτό αντικαταστάθηκε με δήλωση, κατά την οποία «η διαφορά των 4 136 125 βελγικών φράγκων (BFR) μεταξύ του ταμείου και της λογιστικής [όσον αφορά το οικονομικό έτος 1982] θα πρέπει να εξαλειφθεί όταν το Εμποροδικείο του Λουξεμβούργου θα έχει αποφανθεί επί της υποθέσεως την οποία υπέβαλε στην κρίση του (...) το Κοινοβούλιο και στο πλαίσιο της οποίας στρέφεται κατά της Royale belge SA (...)». Στις 12 Οκτωβρίου 1995, η ολομέλεια του Κοινοβουλίου δέχθηκε το εν λόγω σχέδιο, όπως εγκρίθηκε από την Επιτροπή Ελέγχου.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναθεώρησης

Από το άρθρο 41 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού αυτού, προκύπτει ότι η αναθεώρηση δεν αποτελεί είδος εφέσεως, αλλά έκτακτο ένδικο μέσο, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα αμφισβήτησεως της ισχύος δεδικασμένου οριστικής αποφάσεως όσον αφορά τις διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών στις οποίες στηρίχθηκε το δικαστήριο. Η αναθεώρηση προϋποθέτει την αποκάλυψη πραγματικών στοιχείων προϋπαρξάντων μεν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως, αλλ' αγνώστων μέχρι τότε στο δικαστήριο που εξέδωσε την εν λόγω απόφαση, καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο, και τα οποία θα μπορούσαν, αν το δικαστήριο τα είχε λάβει υπόψη, να το οδηγήσουν σε διαφορετική λύση από αυτήν που δόθηκε στη διαφορά (σκέψη 15).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 25 Φεβρουαρίου 1992, C-185/90 Ρ-Ρέν., Gill κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. Ι-993, σκέψη 12· ΔΕΚ, 16 Ιανουαρίου 1996, C-130/91 Ρέν. ΙΙ, ISAE κατά VP και Interdata κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. Ι-65, σκέψη 6

Επομένως, το Πρωτοδικείο πρέπει να εξετάσει το παραδεκτό της αιτήσεως αναθεωρήσεως της αποφάσεως της 17ης Οκτωβρίου 1991, σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, τις προπαρατεθείσες διατάξεις και τα άρθρα 125 και 126 του Κανονισμού Διαδικασίας (σκέψη 16).

Στηριζόμενος στο έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 1996, ο αιτών την αναθεώρηση επικαλείται, προς στήριξη της αιτήσεώς του, διάφορα πραγματικά περιστατικά που υποτίθεται ότι είναι νέα. Τα περιστατικά αυτά θα εξεταστούν διαδοχικά (σκέψη 17).

Όσον αφορά μια πρώτη κατηγορία πραγματικών περιστατικών που επικαλείται ο αιτών, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι πρόκειται είτε για απλούς ισχυρισμούς, είτε για απλές υποθέσεις χωρίς θεμελίωση, είτε για πραγματικά στοιχεία μη δυνάμενα να οδηγήσουν το Πρωτοδικείο σε διαφορετική λύση από αυτήν που δόθηκε στη διαφορά, είτε για πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν ήταν άγνωστα στον αιτούντα, είτε για πραγματικά περιστατικά για τα οποία ο αιτών δεν προσκόμισε, όπως απαιτεί το άρθρο 126, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξή τους, είτε για πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν εκτέθηκαν κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 126, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της αιτήσεως αναθεωρήσεως (σκέψεις 18 έως 39).

Δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να αναζητήσει, στα υπομνήματα που υπέβαλε ο αιτών την αναθεώρηση, τα υποτιθέμενα νέα πραγματικά περιστατικά (σκέψη 50).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 29 Νοεμβρίου 1993, T-56/92, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψη 21· ΠΕΚ, 18 Σεπτεμβρίου 1996, T-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψη 106

Ειδικότερα, οι παράγραφοι 170 έως 180 του εγγράφου της 13ης Φεβρουαρίου 1996 περιέχουν απλώς προσωπική εκτίμηση του Pasty ως προς τα πραγματικά στοιχεία βάσει των οποίων το Πρωτοδικείο έκρινε, αφενός, ότι η άποψη της ΑΔΑ, ότι η εμφάνιση του ελλείμματος των 4,1 εκατομμυρίων BFR στο ταμείο των βουλευτών συνδέεται με την είσπραξη των δύο επίμαχων επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank, στηριζόταν στις διαδοχικές γνώμες του Ελεγκτικού Συνεδρίου και του πειθαρχικού συμβουλίου και, αφετέρου, ότι η πειθαρχική απόφαση ορθώς θεώρησε αποδεδειγμένο ότι η έλλειψη δικαιολογητικών εγγράφων συνδεόταν με την είσπραξη των δύο επιταγών (απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1991, σκέψεις 200 και 201) (σκέψη 40).

Όμως από τη νομολογία προκύπτει ότι μια απόφαση, η οποία εκδόθηκε μετά από άλλη απόφαση και περιλαμβάνει νομική εκτίμηση πραγματικών περιστατικών που μπορούν να χαρακτηριστούν ως νέα, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποτελεί η ίδια νέο γεγονός. Η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή κατά μείζονα λόγο στην υπό κρίση περίπτωση, οπότε οι απλές εκτιμήσεις του Pasty, οι οποίες δεν στηρίζονται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο, δεν μπορούν να αποτελέσουν νέα γεγονότα υπό την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού (σκέψη 41).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 19 Μαρτίου 1991, C-403/85 Rén., Ferrandi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1215, σκέψη 13

Όσον αφορά τα λοιπά πραγματικά περιστατικά που επικαλείται ο αιτών, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι πρόκειται είτε για εκτιμήσεις πραγματικών περιστατικών που έχουν ήδη αναλυθεί από το Πρωτοδικείο με την απόφασή του της 17ης Οκτωβρίου 1991, είτε για πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν αγνοούσε ο αιτών πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής (σκέψεις 42 έως 45).

Ο αιτών ισχυρίζεται ακόμη ότι, κατά την ημερομηνία της μεταθέσεώς του, δεν είχε εκδοθεί απόφαση ως προς την κατάσταση του ταμείου ή της λογιστικής ούτε είχε πραγματοποιηθεί λογιστική εγγραφή μεταξύ αυτού και του διαδόχου του. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η ζημία που του καταλογίστηκε δεν περιελήφθη σε πρακτικά. Οι αρχές του Κοινοβουλίου ουδέποτε δέχθηκαν, κατά τον αιτούντα, ότι δεν

συντάχθηκαν πρακτικά όσον αφορά το έλλειμμα του ταμείου των βουλευτών (σκέψη 46).

Ο αιτών προβάλλει απαραδέκτως, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, τα πραγματικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στον πρώτο ισχυρισμό, εφόσον η αίτηση αναθεωρήσεως δεν υποβλήθηκε εντός προθεσμίας τριών μηνών από την ημερομηνία που ο αιτών έλαβε γνώση των στοιχείων αυτών (σκέψη 47).

Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι το Κοινοβούλιο δεν συνέταξε πρακτικά περί διαπιστώσεως ελλείμματος του ταμείου των βουλευτών το 1982, ο αιτών έθεσε το εν λόγω ζήτημα στα έγγραφα τα οποία απηύθυνε ο ίδιος στον γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου και στον πρόεδρο της επιτροπής ελέγχου του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου στις 13 Ιανουαρίου και στις 6 Ιουνίου 1995, αντιστοίχως. Η αίτηση αναθεωρήσεως όμως υποβλήθηκε στις 19 Ιουνίου 1996, ήτοι πλέον των τριών μηνών μετά τη σύνταξη των εγγράφων αυτών. Επομένως, εφόσον δεν τηρήθηκε η προθεσμία του άρθρου 125 του Κανονισμού Διαδικασίας, η παρούσα αίτηση δεν μπορεί να στηριχθεί στο γεγονός ότι το Κοινοβούλιο δεν είχε συντάξει πρακτικά (σκέψη 48).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 28 Απριλίου 1993, Τ-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-523, σκέψη 22

Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο αιτών δεν προσκόμισε αποδείξεις περί της υπάρξεως πραγματικών στοιχείων προϋπαρξάντων μεν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως, πλην όμως αγνώστων μέχρι τότε στο δικαστήριο που εξέδωσε την εν λόγω απόφαση, καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο, και τα οποία θα μπορούσαν, αν το δικαστήριο τα είχε λάβει υπόψη, να το οδηγήσουν σε διαφορετική λύση από αυτήν που δόθηκε στη διαφορά (σκέψη 53).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την αίτηση αναθεωρήσεως ως απαράδεκτη.